

Convenție privind protecția fizică a materialelor nucleare

din 28.10.79

* * *

Publicată în ediția oficială
"Tratate internaționale", 1999, volumul 15, pag.21

-
- * Întocmită la Viena la 28 octombrie 1979
 - * În vigoare pentru Republica Moldova din 6 iunie 1998

Statele părți la prezenta convenție,
recunoscînd dreptul tuturor statelor de a dezvolta aplicațiile energiei nucleare în scopuri pașnice și interesul lor legitim pentru avantajele ce pot rezulta din aceasta,
convinse de necesitatea înlesnirii cooperării internaționale pentru aplicațiile pașnice ale energiei nucleare,
dorind să îndepărteze riscurile care ar putea decurge din dobîndirea și folosirea ilicită a materialelor nucleare,
convinse că infracțiunile referitoare la materialele nucleare sunt motive de preocupare în cel mai înalt grad și că este necesar de a se lua de urgență măsuri corespunzătoare și eficiente pentru a asigura prevenirea, descoperirea și reprimarea acestor infracțiuni,
conștiente de necesitatea unei cooperări internaționale în vederea stabilirii, în conformitate cu legislația națională a fiecărui stat parte și cu prezenta convenție, de măsuri eficiente pentru a asigura protecția fizică a materialelor nucleare,
convinse că prezenta convenție trebuie să faciliteze transferul în deplină securitate al materialelor nucleare,
subliniind, totodată, importanța pe care o prezintă protecția fizică a materialelor nucleare în timpul utilizării, depozitării și transportului pe teritoriul național,
recunoscînd importanța asigurării unei protecții fizice eficiente a materialelor nucleare utilizate în scopuri militare și înțelegînd că aceste materiale fac și vor continua să facă obiectul unei protecții fizice riguroase,
au convenit în ceea ce urmează:

Articolul 1

Pentru scopurile prezentei convenții:

- a) prin materiale nucleare se înțelege: plutoniu, cu excepția plutoniului a cărui concentrație izotopică în plutoniu 238 depășește 80%; uraniu 233; uraniu îmbogățit în uraniu 235 sau 233; uraniu conținînd amestecul de izotopi care se găsesc în natură altfel decît sub formă de minereu sau de reziduu de minereu; orice material conținînd unu sau mai multe din elementele menționate mai sus;
- b) prin uraniu îmbogățit în uraniu 235 sau uraniu 233 se înțelege uraniu conținînd fie uraniu 235, fie uraniu 233, fie acești doi izotopi într-o astfel de cantitate încît raportul dintre suma acestor doi izotopi și izotopul 238 să fie superior raportului dintre izotopul 235 și izotopul 238 din uraniu natural;
- c) prin transport nuclear internațional se înțelege transportul unei încărcături de materiale nucleare cu orice mijloc de transport care urmează să treacă frontierele statului pe teritoriul căruia își are originea, începînd cu plecarea sa dintr-o instalație a expeditorului din acest stat și pînă la sosirea sa într-o instalație a destinatarului pe teritoriul statului de destinație finală.

Articolul 2

- 1. Prezenta convenție se aplică materialelor nucleare folosite în

scopuri pașnice în cursul transportului internațional.

2. Cu excepția art. 3, 4 și a paragrafului 3 al art. 5, prezenta convenție se aplică, deasemenea, materialelor nucleare folosite în scopuri pașnice în timpul utilizării, depozitării și transportului pe teritoriul național.

3. Independent de angajamentele asumate în mod expres de statele părți în articolele menționate în paragraful 2 în ceea ce privește materialele nucleare folosite în scopuri pașnice în timpul utilizării, depozitării și transportului pe teritoriul național, nici o prevedere din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca limitând drepturile suverane ale unui stat referitoare la utilizarea, depozitarea și transportul acestor materiale nucleare pe teritoriul național.

Articolul 3

Fiecare stat parte adoptă dispozițiile necesare în conformitate cu legislația sa națională și cu dreptul internațional pentru ca, în măsura posibilului, în timpul transportului nuclear internațional, materialele nucleare care se află pe teritoriul său sau la bordul unei nave ori al unei aeronave care ține de competența sa, în măsura în care această navă sau aeronavă participă la transport având ca destinație sau plecând din acest stat, să fie protejate potrivit nivelurilor enunțate în anexa I.

Articolul 4

1. Fiecare stat parte exportă materiale nucleare sau autorizează exportul acestora numai dacă a primit asigurarea că aceste materiale vor fi protejate, în timpul transportului nuclear internațional, conform nivelurilor enunțate în anexa I.

2. Fiecare stat parte importă materiale nucleare sau autorizează importul acestora dintr-un stat care nu este parte la prezenta convenție numai dacă a primit asigurarea că aceste materiale vor fi protejate în timpul transportului nuclear internațional, conform nivelurilor enunțate în anexa I.

3. Un stat parte autorizează tranzitul pe teritoriul său al materialelor nucleare între state, care nu sunt părți la prezenta convenție, pe căi terestre sau pe căi navigabile, ori în aeroporturile sau porturile maritime numai dacă, în măsura posibilului, a primit asigurarea că aceste materiale vor fi protejate în timpul transportului internațional, conform nivelurilor enunțate în anexa I.

4. Fiecare stat parte aplică, potrivit legislației sale naționale, nivelurile de protecție fizică enunțate în anexa I materialelor nucleare transportate dintr-o parte a acestui stat într-o altă parte a aceluiași stat, folosind apele internaționale sau spațiul aerian internațional.

5. Statul parte ținut să obțină asigurarea că materialele nucleare vor fi protejate potrivit nivelurilor enunțate în anexa I, în conformitate cu paragrafele 1-3 de mai sus, va stabili și va informa, în prealabil, statele pe teritoriul cărora aceste materiale vor tranzita pe căi terestre sau navigabile și statele în ale căror aeroporturi sau porturi maritime sunt prevăzute escale.

6. Responsabilitatea obținerii asigurării menționate în paragraful 1 poate fi transferată, prin acord mutual, statului parte care participă la transport în calitate de stat importator.

7. Nici o prevedere din prezentul articol nu trebuie interpretată ca afectând în vreun fel oarecare suveranitatea și jurisdicția teritorială a unui stat, în special asupra spațiului aerian și a mării teritoriale a acestui stat.

Articolul 5

1. Statele părți desemnează și își indică reciproc, direct sau prin intermediul Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, serviciile lor centrale și persoanele de legătură care sunt însărcinate să asigure protecția fizică a materialelor nucleare și să coordoneze operațiunile de recuperare și intervenție în caz de însușire, de folosire sau de modificare ilicită a materialelor nucleare sau în caz de amenințare credibilă cu unul dintre aceste acte.

2. În caz de furt, de furt calificat sau de orice altă dobândire ilicită de materiale nucleare, ori în caz de amenințare credibilă cu un astfel de act, statele părți, în conformitate cu legislația lor națională, vor coopera și vor acorda asistență, în măsura posibilului, pentru recuperarea și protecția acestor materiale, oricărui alt stat care ar solicita acest lucru. În particular:

a) un stat parte va lua măsurile necesare pentru a informa cât mai curînd posibil celelalte state care ar putea fi interesate de orice furt, furt calificat sau altă dobândire ilicită de materiale nucleare sau de amenințare credibilă cu un astfel de act și pentru a informa, dacă este cazul, organizațiile internaționale;

b) în funcție de necesități, statele părți interesate vor face schimb de informații între ele sau cu organizațiile internaționale, în scopul protejării materialelor nucleare amenințate, verificării integrității containerelor de transport sau recuperării materialelor nucleare ilicit însușite; ele:

i) își coordonează eforturile pe cale diplomatică și prin alte mijloace prevăzute de comun acord;

ii) își acordă asistență la cerere;

iii) asigură restituirea materialelor nucleare furate sau dispărute în urma evenimentelor mai sus menționate.

Modalitățile concrete ale acestei cooperări sunt stabilite de statele părți interesate.

3. Statele părți cooperează și se consultă, în măsura în care este necesar, direct sau prin intermediul organizațiilor internaționale, în vederea obținerii de îndrumări asupra concepției, întreținerii și îmbunătățirii sistemelor de protecție fizică a materialelor nucleare în cursul transportului internațional.

Articolul 6

1. Statele părți iau măsuri corespunzătoare, compatibile cu legislația lor națională, pentru a proteja caracterul confidențial al oricărei informații pe care o primesc cu acest titlu, în virtutea prevederilor prezentei convenții, de la un alt stat parte sau cu ocazia participării lor la o activitate efectuată în aplicarea prezentei convenții. Atunci cînd statele părți comunică în mod confidențial informații organizațiilor internaționale, se vor lua măsuri pentru a asigura protecția caracterului confidențial al acestor informații.

2. În virtutea prezentei convenții, statele părți nu sunt ținute să furnizeze informații pe care legislația lor națională nu permite să fie comunicate sau care ar putea compromite securitatea lor națională ori protecția fizică a materialelor nucleare.

Articolul 7

1. Faptul de a comite, cu intenție, unul dintre actele următoare:

a) primirea, deținerea, folosirea, cedarea, modificarea, înstrăinarea sau dispersarea materialelor nucleare, fără a fi abilitat, și care cauzează sau poate cauza moartea sau răni grave altei persoane sau daune considerabile bunurilor materiale;

b) furtul simplu sau furtul calificat de materiale nucleare;

c) deturnarea sau orice altă însușire, fără just temei, de materiale nucleare;

d) faptul de a pretinde materiale nucleare prin amenințare, recurgere la forță sau prin orice altă formă de intimidare;

e) amenințarea:

i) de a folosi materialele nucleare pentru a omorî sau a răni grav altă persoană sau de a cauza daune considerabile bunurilor;

ii) de a comite una dintre infracțiunile descrise la alin. b) în scopul de a constrînge o persoană fizică sau juridică, o organizație internațională sau un stat să facă sau să se abțină de la a face un act;

f) tentativa de a comite una dintre infracțiunile descrise la alin.

a), b) sau c);

g) participarea la una dintre infracțiunile descrise la alin. a) - f);

este considerat de orice stat parte ca o infracțiune pasibilă de pedeapsă în virtutea dreptului său intern.

2. Fiecare stat parte aplică infracțiunilor prevăzute în prezentul articol pedepse corespunzătoare, proporțional cu gravitatea acestor infracțiuni.

Articolul 8

1. Fiecare stat parte adoptă măsurile eventual necesare pentru a stabili competența sa de a judeca infracțiunile menționate în art. 7, în cazurile de mai jos:

a) când infracțiunea este comisă pe teritoriul acestui stat sau la bordul unei nave ori aeronave înmatriculate în acest stat;

b) când autorul prezumat al infracțiunii este un cetățean al acestui stat.

2. Fiecare stat parte adoptă, deasemenea, măsurile eventual necesare pentru a stabili competența sa de a judeca aceste infracțiuni când autorul prezumat al infracțiunii se găsește pe teritoriul său și acest stat nu-l extrădează, în conformitate cu art. 11, într-unul dintre statele menționate în paragraful 1.

3. Prezenta convenție nu înlătură nici o competență penală exercitată în conformitate cu legislația națională.

4. În afara statelor părți menționate în paragrafele 1 și 2, orice stat parte poate să-și stabilească competența, potrivit dreptului internațional, pentru a cunoaște infracțiunile menționate în art. 7, când ia parte la un transport nuclear internațional în calitate de stat exportator sau importator de materiale nucleare.

Articolul 9

Dacă apreciază că împrejurările o justifică, statul parte pe teritoriul căruia se găsește autorul prezumat al infracțiunii recurge, în conformitate cu legislația sa națională, la măsuri corespunzătoare, inclusiv detenția, pentru a asigura prezența acestui autor prezumat în scopurile urmăririi judiciare sau extrădării. Măsurile luate în termenii prezentului articol sunt notificate fără întârziere statelor ținute să-și stabilească competența lor conform dispozițiilor art. 8 și, dacă este nevoie, tuturor celorlalte state implicate.

Articolul 10

Statul parte pe teritoriul căruia se găsește autorul prezumat al infracțiunii, dacă nu-l extrădează pe acesta din urmă, supune cazul, fără nici o excepție și fără întârziere nejustificată, autorităților sale competente pentru exercitarea acțiunii penale potrivit unei proceduri, conform legislației acestui stat.

Articolul 11

1. Infracțiunile menționate în art. 7 sunt de drept considerate ca făcând parte din cazurile de extrădare prevăzute în orice tratat de extrădare în vigoare între statele părți. Statele părți se angajează să includă aceste infracțiuni între cazurile de extrădare care s-ar încheia între ele.

2. Dacă un stat parte, care subordonează extrădarea existenței unui tratat, primește o cerere de extrădare de la un stat parte cu care nu este legat printr-un tratat de extrădare, el poate considera prezenta convenție ca fiind baza juridică a extrădării cu privire la infracțiunile menționate mai sus. Extrădarea este supusă celorlalte condiții prevăzute de legislația statului solicitat.

3. Statele părți, care nu subordonează extrădarea existenței unui tratat, recunosc aceste infracțiuni drept cazuri de extrădare între ele în condițiile prevăzute de legislația statului solicitat.

4. Între statele părți, fiecare dintre aceste infracțiuni este considerată, în scopurile extrădării, ca fiind comisă atât la locul săvârșirii ei, cât și pe teritoriul statelor părți ținute să-și stabilească competența în conformitate cu dispozițiile paragrafului 1 al art. 8.

Articolul 12

Oricare persoană împotriva căreia este angajată o procedură în temeiul uneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 7 beneficiază de un tratament echitabil în toate fazele procedurii.

Articolul 13

1. Statele părți își acordă reciproc ajutorul judiciar cel mai larg posibil în orice procedură penală referitoare la infracțiunile prevăzute în art. 7, inclusiv în ceea ce privește comunicarea elementelor de probă de care ele dispun și care sunt necesare în scopul urmăririi. În toate cazurile, legea aplicabilă pentru îndeplinirea unei cereri de asistență este cea a statului solicitat.

2. Dispozițiile paragrafului 1 nu afectează obligațiile ce decurg din orice alt tratat, bilateral sau multilateral, care reglementează sau va reglementa toată sau o parte din asistența judiciară în materie penală.

Articolul 14

1. Fiecare stat parte informează pe depozitar despre legile și reglementările care produc efecte asupra prezentei convenții. Depozitarul comunică periodic aceste informații tuturor statelor părți.

2. Statul parte pe teritoriul căruia autorul prezumat al unei infracțiuni este supus urmăririi comunică, în măsura posibilului, în primul rând, rezultatul procedurii statelor direct interesate. Statul parte comunică, de asemenea, rezultatul procedurii depozitarului, care informează despre aceasta celelalte state.

3. Când o infracțiune privește materialele nucleare utilizate în scopuri pașnice în timpul folosirii, depozitării sau transportului lor pe teritoriul național și atât autorul prezumat al infracțiunii, cât și materialele nucleare rămân pe teritoriul statului parte unde s-a comis infracțiunea, nici o prevedere din prezenta convenție nu va fi interpretată ca implicând, pentru acest stat parte, obligația de a furniza informații asupra procedurilor penale referitoare la această infracțiune.

Articolul 15

Anexele la prezenta convenție fac parte integrantă din aceasta.

Articolul 16

1. La 5 ani după intrarea în vigoare a prezentei convenții, depozitarul va convoca o conferință a statelor părți, în scopul de a examina aplicarea convenției și de a proceda la evaluarea sa în ceea ce privește preambulul, totalitatea părții dispozitive și anexele, ținând seama de situația ce va exista atunci.

2. După aceasta, la intervale de cel puțin 5 ani, majoritatea statelor părți poate obține convocarea unor conferințe ulterioare având același obiectiv, prezentând, în acest scop, o propunere depozitarului.

Articolul 17

1. În cazul unui diferend între două sau mai multe state părți privind interpretarea sau aplicarea convenției, aceste state părți se consultă în vederea reglementării diferendului pe cale de negociere sau prin orice alt mijloc pașnic de reglementare a diferendelor, acceptabil tuturor părților la diferend.

2. Orice diferend de această natură care nu poate fi reglementat în modul prescris în paragraful 1 este, la cererea oricărei părți la acest diferend, supus arbitrajului sau trimis spre decizie Curții Internaționale de Justiție. Dacă, în termen de 6 luni de la data cererii de arbitraj, părțile la diferend nu reușesc să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, o parte poate cere președintelui Curții Internaționale de Justiție sau secretarului general al organizației Națiunilor Unite să desemneze unu sau mai mulți arbitri. În caz de conflict între cererile părților la diferend, primează cererea adresată

secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

3. Orice stat parte, în momentul în care semnează prezenta convenție, o ratifică, o acceptă, o aprobă sau aderă la aceasta, poate să declare că nu se consideră legat de una ori de alta sau de ambele proceduri de reglementare a diferendelor enunțate în paragraful 2 al prezentului articol. Celelalte state părți nu sunt legate de o procedură de reglementare a diferendelor prevăzută în paragraful 2 față de un stat parte care a formulat o rezervă cu privire la această procedură.

4. Orice stat parte care a formulat o rezervă, potrivit dispozițiilor paragrafului 3 al prezentului articol, poate, în orice moment, să retragă această rezervă printr-o notificare adresată depozitarului.

Articolul 18

1. Prezenta convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor la sediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, la Viena, și la sediul Organizației Națiunilor Unite, la New York, cu începere de la 3 martie 1980 până la intrarea sa în vigoare.

2. Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării statelor semnatare.

3. După intrarea ei în vigoare, prezenta convenție va fi deschisă spre aderare tuturor statelor.

4. a) Prezenta convenție este deschisă spre semnare sau aderare organizațiilor internaționale și organizațiilor regionale avînd un caracter de integrare sau un alt caracter, cu condiția ca fiecare dintre aceste organizații să fie constituită din state suverane și să aibă competențe de a negocia, încheia și aplica acorduri internaționale în domeniile reglementate de prezenta convenție.

b) În domeniile de competența lor, aceste organizații, în numele lor propriu, exercită drepturile și își asumă responsabilitatea pe care prezenta convenție le atribuie statelor părți.

c) Devenind parte la prezenta convenție, o astfel de organizație comunică depozitarului o declarație în care arată care sunt statele membre și care articole ale prezentei convenții nu-i sunt aplicabile.

d) O astfel de organizație nu dispune de vot propriu în plus față de cele ale statelor sale membre.

5. Instrumentele de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare sunt depuse pe lîngă depozitar.

Articolul 19

1. Prezenta convenție intră în vigoare în cea de-a treizecea zi care urmează datei de depunere, pe lîngă depozitar, a celui de-al douăzeci și unulea instrument de ratificare, de acceptare sau de aprobare.

2. Pentru fiecare dintre statele care ratifică convenția, o acceptă, o aprobă sau aderă la aceasta, după depunerea celui de-al douăzeci și unulea instrument de ratificare, de acceptare sau de aprobare, convenția intră în vigoare în a treizecea zi după depunerea de către acest stat a instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare.

Articolul 20

1. Fără a aduce prejudicii prevederilor art. 16, un stat parte poate propune amendamente la prezenta convenție. Amendamentul propus este supus depozitarului, care-l comunică imediat tuturor statelor părți. Dacă majoritatea statelor părți cere depozitarului să convoace o conferință pentru a studia amendamentele propuse, depozitarul invită toate statele părți să asiste la o astfel de conferință, care se va deschide la cel puțin 30 de zile după expedierea invitațiilor. Orice amendament adoptat la conferință cu o majoritate de două treimi a statelor părți este comunicat imediat de către depozitar tuturor statelor părți.

2. Amendamentul intră în vigoare, pentru fiecare stat parte care depune instrumentul său de ratificare, de acceptare sau de aprobare a amendamentului, în a treizecea zi după data la care două treimi din

statele părți au depus instrumentele lor de ratificare, de acceptare sau de aprobare pe lângă depozitar. Amendamentul intră atunci în vigoare, pentru orice alt stat parte, în ziua în care acest stat parte depune instrumentul său de ratificare, de acceptare sau de aprobare a amendamentului.

Articolul 21

1. Orice stat parte poate denunța prezenta convenție printr-o notificare scrisă făcută depozitarului.

2. Denunțarea produce efecte în a o sută optzecea zi de la data la care depozitarul a primit notificarea.

Articolul 22

Depozitarul notifică fără întârziere tuturor statelor:

- a) fiecare semnare a prezentei convenții;
- b) fiecare depunere a unui instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare;
- c) orice formulare sau retragere a unei rezerve făcute în conformitate cu art. 17;
- d) orice comunicare făcută de o organizație potrivit paragrafului 4 c) al art. 18;
- e) intrarea în vigoare a prezentei convenții;
- f) intrarea în vigoare a oricărui amendament la prezenta convenție;
- g) orice denunțare făcută în virtutea art. 21.

Articolul 23

Originalul prezentei convenții, ale cărei versiuni în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt deopotrivă autentice, va fi depus pe lângă directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, care va face să parvină copii certificate după aceasta tuturor statelor.

Drept pentru care subsemnații, autorizați în bună și cuvenită formă, au semnat prezenta convenție, deschisă spre semnare la Viena și la New York la 3 martie 1980.

Anexa I

Nivelurile de protecție fizică ce se aplică transporturilor internaționale de materiale nucleare, așa cum sunt definite în anexa II

1. Nivelurile de protecție fizică ce se aplică în cursul depozitării cu ocazia transportului nuclear internațional:

- a) materialele din categoria a III-a sunt depozitate într-o zonă cu acces controlat;
- b) materialele din categoria a II-a sunt depozitate într-o zonă permanent supravegheată de către paznici sau dispozitive electronice, înconjurată de o barieră materială comportând un număr limitat de puncte de intrare supuse unui control corespunzător sau în orice zonă prevăzută cu o protecție fizică de un grad echivalent;
- c) materialele din categoria I sunt depozitate într-o zonă protejată în modul definit mai sus în ceea ce privește categoria a II-a, dar în care accesul nu este permis decât persoanelor recunoscute ca demne de încredere, și pusă sub supravegherea paznicilor care sunt în legătură strânsă cu unități speciale de intervenție. Măsurile deosebite prevăzute în acest context au ca obiect detectarea și prevenirea oricărui atac, oricărui acces neautorizat sau oricărei sustrageri neautorizate de materiale.

2. Nivelurile de protecție fizică ce se aplică transporturilor nucleare internaționale:

- a) pentru materialele din categoria a II-a și a III-a transportul se efectuează cu precauții deosebite comportând, în special, încheierea de aranjamente prealabile între expeditor, destinatar și transportor și a unui acord prealabil între persoanele fizice sau juridice depinzând de jurisdicția și reglementările statelor exportatoare și importatoare, care precizează momentul, locul și modalitățile de transfer al

responsabilității transportului;

b) pentru materialele din categoria I transportul se efectuează cu precauțiile deosebite enunțate mai sus pentru transportul materialelor din categoriile a II-a și a III-a și, în plus, sub supravegherea constantă a unei escorte și în condiții care asigură o legătură strânsă cu unități speciale de intervenție;

c) pentru uraniul natural care se prezintă altfel decât sub formă de minereu sau de reziduuri de minereu, protecția fizică pentru transportul de cantități ce depășesc 500 kg de uraniu comportă notificarea prealabilă a expedierii, specificând modul de transport, ora de sosire prevăzută și confirmarea că încărcătura a fost primită.

Anexa II
Categorisirea materialelor nucleare

Materialul	Forma	Categorisirea		
		I	II	III(c)
1. Plutoniul(a)	Neiradiat/b	2 kg sau mai mult	mai puțin de 2 kg, dar mai mult de 500 g	500g sau mai puțin, dar mai mult de 15g
2. Uraniu 235	Neiradiat/b			
	-uraniu îmbogățit 20% sau mai mult în 235/u	5 kg sau mai mult	mai puțin de 5 kg, dar mai mult de 1 kg	1 kg sau mai puțin, dar mai mult de 15g
	-uraniu îmbogățit 10% sau mai mult, dar mai puțin de 20% în 235/U	-	10 kg sau mai mult	mai puțin de 10 kg, dar mai mult de 1 kg
	-uraniu îmbogățit mai puțin de 10% în 235/U	-	-	10kg sau mai mult
3. Uraniu 233	Neiradia(b)	2 kg sau mai mult	mai puțin de 2 kg, dar mai mult de 500g	500g sau mai puțin, dar mai mult de 15g

(a) Orice fel de plutoniu, cu excepția celui la care concentrația izotopică depășește 80% în plutoniu 238.

(b) Materiale neiradiate într-un reactor sau materiale iradiate într-un reactor, care dau un nivel de radiații egal sau mai mic de 100 rad./h la distanța de un metru fără ecran.

(c) Alți combustibili care, în virtutea conținutului lor original de materiale fisionabile, fac parte din categoria I sau a II-a, înainte de iradiere, pot intra în categoria direct inferioară dacă nivelul de radiații al combustibilului depășește 100 rad./h la distanța de un metru fără ecran.

Acorduri, Tratamente, Convenții

Convenție din 28.10.79 privind protecția fizică a materialelor nucleare //Tratate internaționale 15/21, 1999